

samé se bohužel nedá říct o celkové situaci ve světě. Spíš naopak. Život byl a je velký boj. Nyní je stále těžší a těžší ho zvládnout. Zhoršují se vztahy mezi lidmi. Vraždí se kvůli nesmyslům. Všechny tyto emoce jsem vložila do skladby „1999“, je tam vše, co mě zneklidňuje a nutí přemýšlet.

Inspiruje tě pokaždé při psaní textů tvůj vlastní život a události, které se dějí kolem Tebe?

Rozhodně ano. Většina mých balad anebo skladeb ve středně rychlém tempu má v sobě velkou hloubku. Jsou psané ze srdce a tak jak věci opravdu vnímám a cítím. Neskládám písně narychlo a na zakázku, aby se dobře prodaly. Za každou mou skladbou je nějaký vzkaz, mé poselství lidem. Všechny mají hlubokou myšlenku. Balady jsou pro mě hodně emocionální záležitosti. Fanoušci si můžou text každé písně vysvětlit po svém. Například, už jsme se bavili o „In Liebe Und Freundschaft“, kterou jsem napsala pro svého otce a hodně lidí jí považuje za baladu o lásce. Nedávno jsem dostala svatební oznámení dvou fanoušků. Seznámili se na mém koncertě a teď se vzali. Na jejich svatebním oznámení bylo napsáno „In Liebe Und Freundschaft Für Immer“. Měla jsem z toho hroznou radost a nascočila mi husí kůže. Rychlejší skladby jsou většinou o přátelství, bratrství, některé z nich jsou věnovány mým fanouškům jako „You Are My Family“. Fanoušci jsou jako moje rodina a tuhle píseň jsem jim věnovala. Jsou pro mě tím nejdůležitějším, co na světě mám.

Z tvých balad mám pocit, že jsi hodně zklamaná láskou... nebo se plету?

Každý z nás je. Život je hodně těžký a mezilidské vztahy jsou složité. Nemyslím tím jen vztah mezi mužem a ženou, ale vztahy obecně. Vždy je to velká rána, když někoho miluješ nebo máš hodně ráda a najednou to ztrácíš. O to větší je pak tvá bolest. Ty ale víš moc dobře o čem mluvím. Hodně často se mi stává, že lidé kolem mě umírají anebo onemocní nějakou vážnou nemocí. Tohle je mnohem horší než přijít o někoho kvůli rozdílným povahám nebo názorům. Alespoň víš, že tady někde je a žije si svůj život. Život a smrt jsou dvě hrozně složité témata. Většinou své písně nevěnuji jedné konkrétní osobě. Kombinuji různé životní zkušenosti jako třeba v „Love Me In Black“.

Většinou jsi vidět ve společnosti kapely, managementu nebo fanoušků. Co ty a tvůj osobní život, máš nějaký vážný vztah? Věříš vůbec na lásku?

Na lásku věřím stoprocentně. Bohužel je hodně těžké udržet si vztah, když jsem pořád na cestách anebo v nahrávacím studiu. Pokud nepotkám někoho, kdo je stejně zapálený pro muziku jako já, není toho moc, co bychom měli společného. A jen ztěžší potkám někoho, kdo bude doma, bude mít svou práci a já se jen občas ukážu. Asi by to dost dobře nefungovalo, kdybychom se neměli vidět častěji. Život na turné je hodně odlišný od normálního života. Poznáváš hodně zemí, různé mentality. Tohle je můj život. Je pak těžké přijít domů a povídat si s někým, kdo na tebe čeká, o těchto věcech a nevnímá to stejně jako ty. Myslím, že moje opravdová rodina je moje kapela a fanoušci.

Tohle všechno funguje teď. Jsi úspěšná, krásná a slavná, takže nemáš žádný důvod cítit se sama spíš naopak. Nemáš přeci jen trochu obavu ze stárnutí?

Po pravdě řečeno, obávám! Nemám děti a žádně už neplánuji. Nejsm vdaná a občas si pokládám otázku, co bude až jednou třeba vážně onemocním. Kdo se pak o mě postará? Život je nevyzpytatelný. Dneska jsem zdravá a můžu dělat, co mě baví a naplňuje. Nikdo z nás neví, co bude zítra! Stačí jen málo a všechno se během chvilky může změnit. Před několika lety pro nás pracoval jeden kluk, později se oženil. Jeho život byl naprosto v pořádku. Jeho manželka byla skvělá, hodně chytrá, pořád měla dobrou náladu. Měli hrozně hezký vztah. Najednou vážně onemocněla, nemohla se hýbat, mluvit, nemohla dělat vůbec nic. Myslím, že se tomu říká skleróza multiplex. Zůstal s ní

doma, aby se o ní mohl postarat. Bylo to hrozně. Člověk opravdu neví dne ani hodiny. Mít děti hodně často nebývá záruka, že nezůstaneš nakonec sama.

Hlavně kde je napsáno, že každá žena musí mít za každou cenu dítě?

Přesně tak. Pokud bych se mu nemohla věnovat naplno, nemá cenu ho mít. Nikdy jsem nějak zvlášť netoužila usadit se, mít rodinu a zůstat na jednom místě. Miluji cestování, tourbus je vlastně můj domov. Už jako malá holka jsem byla zvyklá hodně cestovat s mým tátou. Byl řidič kamionů. Často jsem s ním někam vyrážela. Když jsem hrála se svou první kapelou SNAKEPYTE a ze začátku i s WARLOCK, táta nám dělal řidiče. Jezdil s námi po klubech. Byla s ním hrozná sranda. Pořád se s mámou divili, jak můžu dělat a poslouchat takový rámus a jak se to vůbec může někomu líbit. Měla jsem krásné dětství. Rodiče mě podporovali naprosto ve všem, co jsem kdy chtěla dělat. Odchod táty nesu pořád hrozně bolestivě.

Pojďme raději zpět k muzice. Na trhu se objevilo tvé další DVD. Obsahuje dlouho očekávaný výroční koncert k 20ti letům působení na metalové scéně. Konal se v prosinci roku 2003 v tvém rodném Düsseldorfu. Nejen pro mě jeden z nejemocionálnějších a neopakovatelných zážitků.

Pro mě to byl také naprosto fantastický a nezapomenutelný večer. Byl to pravděpodobně nejdelší koncert, který jsem ve svém životě odehrála se spoustou skvělých hostů jako Lemmy a Mickey Dee z Motörhead, Saxon, Blaze Bayley, Udo Dirkschneider, původní členové Warlock a další. DVD obsahuje celý tento koncert včetně dokumentu, kde nám lidé jako ty přejí k výročí. Byla to obrovská událost. Kromě speciálních hostů tam byla spousta lidí z nahrávacích společností a mnoho dalších. Trvalo strašně dlouho než jsme to celé dali dohromady a vydali na DVD. Přemýšleli jsme o dvou DVD, kde bude kromě výročního vystoupení také dokument z turné k albu „Warrior Soul“. Některé koncerty byly nahrávány. Fanoušci se můžou těšit na hodně zajímavých záběrů ze zákulisí a také na několik našich bláznivých historek. Třeba jak se baskytarista Nick stal Metal Man a podobně. Je to celé hodně emocionální i zábavné zároveň. Fanoušci mají možnost hlouběji proniknout do našeho života na turné. Jako celek to působí hodně lidsky a nenastrojeně.

Předem byl také jako host avizovaný Gene Simons z Kiss. Proč vlastně nedorazil?

O tom ani nevím. To byla pravděpodobně falešná reklama. Nebylo v jednáni, že by měl vystoupit. Jediný, kdo nedorazil z předem pozvaných hostů, byl John Oliva. Krátce před tím mu umřel otec.

Pokud vím, Kiss patří od dětství k tvým nejoblíbenějším kapelám. Jaké to bylo spolupracovat s Genem Simonem, který produkoval tvou druhou sólovou desku nazvanou jednoduše DORO?

Ano, Kiss miluji. Byla to pro mě obrovská čest potkávat se denně ve studiu s Genem, pracovat, povídat a smát se s ním. Pro mě jako pro velkého fanouška to byla úžasná zkušenost. Bylo to v roce 1990 a na všechny zážitky spojené s nahráváním tohoto alba vzpomínám strašně ráda. Gene byl naprosto profesionál. Líbila se mi jeho komunikace s muzikanty a s lidmi vůbec. Uměl je motivovat. Všichni byli úžasně zapálení pro věc. Samozřejmě se každý chtěl před Genem předvést v tom nejlepší světě. Byl to absolutně gentleman. Četla jsem o něm spoustu věcí. Vesměs jsou to samé nesmysly. Mezi mnou a ním nebylo nikdy nic víc než profesionální vztah. Zajímal se při nahrávání o každý detail. Všechno muselo být precizní. Splnil se mi tím jeden z mých největších snů.

To ale nebylo tvé první setkání s Genem, to první proběhlo v roce 1989...

Byla jsem právě v Los Angeles, když mi volal jeden z promotérů a zeptal se mě, jestli si chci splnit sen a uvést na pódiu svoji nejoblíbenější kape-

lu. Nevěřila jsem vlastním uším a samozřejmě jsem řekla, že chci. Ten kluk to věděl z nějakého rozhovoru, že jsem jejich obrovský fanda. Trvalo to sice jen minutu, ale uvedla jsem Kiss. K mému prvnímu setkání s Genem došlo v zákulisí. Byl to open air festival, kde stál obrov-

ský stan se šatnami pro kapely a velkým prostorem s občerstvením. Dělal jsem zrovna nějaký rozhovor a najednou jsem slyšela jak někdo zpívá „All We Are“. Otočila jsem se a neviděla jsem nikoho. Po-

kračovala jsem v rozhovoru a zase slyším „All We Are“. Kousek jsem popošla a v jedné místnosti stál Gene, byl tam sám a dokola zpíval „All We Are“. Přišla jsem k němu, podali jsme si ruce a já jsem řekla, že jsem DORO. On, že mě zná. Takže jsme o sobě